

РЕШЕНИЕ

№ 1066

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11388** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 4971 от 02.11.2023 г., постановено по НАХД № 3274/2023 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-011914/29.06.2022 г., издадено от Началник група в отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на Д. С. К. от [населено място], [улица], ЕГН: [ЕГН], за извършено нарушение на чл.104б, т.2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл.175а, ал.1, предл.3 от същия закон е наложено административно наказание глоба в размер на 3000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца; и за извършено нарушение на чл.100, ал.1, т.2 ЗДвП, на основание чл.183, ал.1, т.1, предл.3 от същия закон е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното лице, което с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН, обжалва същото. Наведените в жалбата касационни основания са съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Касаторът се оплаква, че районният съд го е лишил от правото на защита, като не е могъл да се яви в с.з. поради спешна медицинска интервенция и последвало възстановяване. Моли касационния съд да

отмени решението на СРС и да върне делото за ново разглеждане, като му бъде предоставено право на защита. В с.з. касаторът не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът по касация – Началник група в отдел "ПП" при СДВР - не е взел становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна. Административен съд-София град, като провери законосъобразността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба против НП № 22-4332-011914/29.06.2022 г., издадено от Началник група в отдел "ПП" при СДВР. Същото е издадено въз основа на АУАН № GA572797/20.05.2022 г., съставен от мл.автоконтрольор при наказващия орган. Обективизираните в акта констатации се свеждат до това, че на 20.05.2022 г. около 16:50 ч касационният жалбоподател Д. К. е управлявал лек автомобил марка "БМВ", модел "530Д" с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], като по време на движение е използвал пътното платно не по предназначение, като принудително е изваждал автомобила извън контрол, приплъзвайки го по пътното платно. Видно от докладна записка на свидетели-очевидци, К. е извършил рязка маневра, като преднамерено е извел МПС извън контрол и загуба на сцепление на гумите – дрифт; а освен това не е представил СРМПС. Актосъставителят е квалифицирал нарушенията по чл.21, ал.2 ЗДвП във вр.с чл.165, ал.2, т.6 ЗДвП. При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е наложил оспорените административни наказания на основание чл.175а, ал.1, предл.3 и чл.183, ал.1, т.1, предл.3 ЗДвП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП административно нарушение наистина е извършено, поради което е потвърдил оспореното НП.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на АНО в проведеното административнонаказателно производство. Правилни са изводите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл.42 ЗАНН реквизити, като са посочени фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението. В съответствие с изискването на чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН в акта и в НП са посочени нарушените правни норми – чл.104б, т.2 и чл.100, ал.1, т.2 ЗДвП.

Съдебният акт е правилен и следва да бъде оставен в сила.

Неоснователно е единственото касационно оплакване – за допуснато в първоинстанционното съдебно производство съществено нарушение на съдопроизводствените правила, довело до лишаване от правото на защита.

С разпоредителното заседание СРС е насрочил делото за разглеждане в открито

съдебно заседание на 25.04.2023 г. На това с.з. жалбоподателят и настоящ касатор нито се е явил, нито е изпратил процесуален представител. Делото е отложено за 30.05.2023 г., когато за жалбоподателя се е явил адв.Ю., който не е представил пълномощно. Не е спорно, че на 28.05.2023 г. подателят на жалбата е постъпил по спешност в УМБАЛСМ Пирогов, а на следващия ден бил подложен на спешна медицинска интервенция, и след престой от 8 дни е бил изписан. Делото е било отложено за 04.07.2023 г., за когато жалбоподателят и настоящ касатор отново не се е явил и не е изпратил представител. Подал е молба от същата дата, докладвана в с.з., в която е посочил, че състоянието още му не е стабилно, поради което не е успял да организира защитата си, като е поискал да му се предостави последна възможност да си ангажира адвокат. Не е отправил искане да не се дава ход на делото. Посочил е, че желае да му бъдат допуснати и двама свидетели по делото. В това заседание е разпитан свидетелят И., като Съдът се е мотивирал, че разпитът на същия не изисква непременно присъствие на жалбоподателя. Отлагайки за пореден път делото, Съдът е дал на подателя на жалбата указания да организира защитата си. Следващото с.з. по делото е проведено на 12.10.2023 г., на което жалбоподателят и настоящ касатор отново нито се е явил, нито е изпратил процесуален представител, не е направил и доказателствени искания. В това с.з. делото е обявено за решаване.

Така установените факти не сочат наличие на хипотезата лишаване от право на защита. На жалбоподателя и настоящ касатор многократно е давана възможност да организира защитата си, както и да ангажира доказателства, както е поискал със самата жалба. Ето защо не може да се приеме, че правото му на защита е било накърнено по какъвто и да било начин. В молбата си до Съда настоящият касатор не е посочил кои лица иска за свидетели, нито какви факти и обстоятелства ще установява с разпита им. СРС не е допуснал нарушения при събирането на доказателствата. Правилно Съдът е кредитирал събраните по делото свидетелски показания. Същите са последователни и не противоречат на писмените доказателства по преписката.

По силата на чл.218, ал.1 АПК за съответствието на решението с материалния закон касационният съд следи служебно и при така направената проверка установи следното:

Първото констатирано нарушение е подведено под санкционната норма на чл.175а, ал.1, предл.3 ЗДвП, която предвижда наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. за водач, който ползва пътя за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В разпоредбата на чл.104б, т.2 от закона е въведена забрана за водача на моторно превозно средство да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Касационният жалбоподател е нарушил именно тази законова забрана. Първоинстанционният съд е извършил правилна преценка на всички събрани доказателства по делото, в тяхната съвкупност, и в резултат на това правилно е обосновал несъмнен извод за осъществения състав на административно нарушение, и не е допуснал нарушение при преценката на доказателствата.

Съгласно легалната дефиниция на т.1 от § 6 от ДР на ЗДвП "Път" е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Според чл.2, ал.1 от закона отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението. Във връзка с горепосоченото следва изводът, че

критерият, който законодателят е въвел, за да се определи дали един път е отворен за обществено ползване, е същият да се ползва при еднакви условия. Всеки има право да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, като спазва установените правила за движение - чл.2, ал.2 ЗДВП.

Всеки правоспособен водач има задължение да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, като е длъжен да спазва предписанието на чл.104б, т. 2 от ЗДВП, а именно да използва същите единствено с цел превоз на хора и товари. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места. Фактическият състав на нарушението изисква преднамерено извършване на маневра, която не е свързана с предназначението на пътя и нормалното движение на автомобили по него.

Описаните обстоятелства са установени с писмени доказателства, представляващи официални документи, съставени от длъжностни лица при изпълнение на службата им – докладна записка, чийто съставител е очевиден на извършеното нарушение. Доказателствената сила на същите не е оборена в хода на съдебното производство. От своя страна АУАН е съставен именно въз основа на цитираните официални документи. Доказателствената сила на последния, закрепена в нормата на чл.189, ал.2 ЗДВП, не е оборена, като следва да се има предвид, че редовно съставените актове по закона се ползват с доказателствена сила до доказване на противното. С така разписаната в закона доказателствена тежест жалбоподателят не се е справил.

При разпределение на доказателствена тежест между страните решаващо е обстоятелството каква правна последица страната претендира като настъпила. Относно фактите, обуславящи тази последица, съответната страна носи доказателствената тежест. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението за Съда да реши делото по същество, като потвърди, измени или отмени НП, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление. Точно такъв е настоящият случай. Както се отбеляза по-горе, в молбата си до Съда жалбоподателят и настоящ касатор не е посочил нито имената на исканите свидетели, нито какви факти и обстоятелства се домогва да установи с техния разпит. При това положение страната, проявила пасивно процесуално поведение, следва да понесе последиците от недоказването.

Второто констатирано нарушение е подведено под санкционната норма на чл.183, ал.1, т.1, предл.3 ЗДВП, която предвижда наказание за водач на моторно превозно средство, който не носи свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство. Разпоредбата на чл.100, ал.1, т.2 ЗДВП задължава водача на МПС

да носи свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява и за тегленото от него ремарке. Извършеното нарушение по този текст е безспорно доказано, тъй като в съдебния процес не наказващият орган е следвало да доказва отрицателния факт на неносене указаното свидетелство, а напротив – на доказване е подлежал положителният факт на такова носене. В случая словесното описание на нарушението съответства на хипотезата на разглежданата правна норма. И в тази част на спора санкционираното лице не се е справило с доказателствената тежест и правилно е понесло последицата от недоказването. Следва да се има предвид и презумпцията за вярност на редовно съставените актове по ЗДвП, уредена в чл.189, ал.2 от закона, според която те имат доказателствена сила до доказване на противното. При това положение е останало недоказано твърдението в подадената до СРС жалба, че изложената фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Като е потвърдил обжалваното пред него наказателно постановление, Софийският районен съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от Административно-процесуалния кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4971 от 02.11.2023 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 3274/2023 г.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.